

UKONČÍ VELEÚSPĚŠNOU KARIÉRU?

Šampionka naznačuje, že po letošní sezoně se už k závodění nevrátí. Prioritou bude rodina.

BARBORA ŠPOTÁKOVÁ CHCI TŘETÍ ZLATO A PAK DRUHÉ DÍTĚ

Text Jan Mates, foto Martin Štěrba a ASC Dukla

NA ŽÁDNÉHO JINÉHO ČESKÉHO SPORTOVCE NEBUDE NA OLYMPIÁDĚ V RIU UPŘENA TAKOVÁ POZORNOST JAKO NA OŠTĚPAŘKU BARBORU ŠPOTÁKOVOU. PODAŘÍ SE SVĚTOVÉ REKORDMANCE ZÍSKAT TŘETÍ ZLATOU MEDAILI V ŘADĚ? ROZHOVOR POSKYTLA ZPRAVODAJI V DUBNU, KDY SI LÉČILA ZLOMENINU NOHY. ZAČÁTKEM ČERVNA UŽ VŠAK ZASE VSTOUPILA DO ZÁVODŮ.

Do zázemí stadionu Dukly v Praze na Julisce přihopká Barbora Špotáková o berlích s pravou nohou v ortéze. Je polovina dubna a dvojnásobná olympijská vítězka a držitelka světového rekordu v hodu oštěpem se potýká s nešťastnou zlomeninou zánártní kosti ze soustředění na ostrově Lanzarote. Nepříjemná komplikace před letní olympiádou.

Navzdory tomu chce Špotáková v Riu získat třetí zlato. Bylo by to skvělé završení kariéry. Minulá sezona, kdy trénovala sama, se české šampionce nevyvedla. Letos se však opět připravuje s trenérem Rudolfem Černým a na výkonnosti se to prý záhy projevilo. V rozhovoru vypráví otevřeně i o zdraví, vztahu k armádě a také o rodině. A naznačuje, že po olympiádě skončí s vrcholovým sportem: „Určitě bych nějakou dobu chtěla být jenom s dětmi.“

V čem je příprava bez trenéra a s ním zásadně odlišná? Projevuje se při samostatném tréninku přirozená lidská pohodlnost – že si člověk sám nenaloží tolik, jako mu nakládá trenér?

Spíš bych řekla, že naopak. Mě trenér musel vždycky spíš brzdit. A loni jsem potřebovala dokázat, že to sama zvládnu, takže jsem si ještě naschvál přidávala. Jenomže když se člověk trénuje sám, tak moc nemění tréninkový plán. Trenér vás vidí zvenčí a řekne: „Teď by bylo lepší dělat něco jiného.“ Nebo vidí, že jsem unavená, tak řekne: „To je hloupost dělat teď odrazy, necháme to na zítra.“ A pak je velký rozdíl v tom, že všechna práce není na vás. Bez trenéra si sám stavíte překážky, nakládáte závaží na činky, taháte švédskou bednu, nosíte těžké medicínabaly. Tohle všechno je lepší dělat ve dvou. Loni to byla velmi cenná zkušenost, teprve pak si člověk uvědomí rozdíl.

Zlepšila se vám od angažování trenéra do toho nešťastného zranění výkonnost?

Právě že do té doby bylo všechno bezva. Zvláště jsem se zlepšila v rychlosti. S trenérem jsou běžecské tréninky mnohem pestřejší. A taky vám měří čas, což způsobuje, že běháte rychleji. Měřit si při sprintech čas sám, to nejde stihnout, když chcete běžet správně technicky. Takže těch výhod přípravy

s trenérem je hodně. Ale já jsem loni věděla, do čeho jdu, a také jsem věděla, že to není nejdůležitější sezona, ta je letos, a já tomu dám všechno.

Jak se vám letos, v olympijském roce, daří skloubit atletiku s péčí o syna, když už jsou Jankovi skoro tři?

Letošek je zatím nejlepší rok. Nejtěžší to bylo na začátku, navíc s prvním dítětem si člověk myslí, že musí všechno dělat sám, a moc ho nechce „půjčovat“. Tak jsem to cítila a pak jsem se málem strhla. První rok jsem zvládla ještě dobře, asi v tom hrálo roli takové to nabuzení, že se pak chci vrátit, ale bylo to strašně náročné. Janek toho moc v kočárku nenaspal, my jsme ho navykli na to, že spí jenom v posteli. A byl hodně aktivní, od půl roku chtěl pořád jen sedět a pozorovat.

Změní se vrcholové sportovkyni nějak zásadně priority po narození dítěte?

Každopádně. Mám to štěstí, že je Janek zdravý, protože když má třeba výjimečně horečku, tak jsem pak hlavou úplně jinde než u atletiky. Takže kdybych musela něco vážného řešit, asi by to bylo hodně složité. Na druhou stranu, já jsem nikdy nežila jen atletikou, vystudovala jsem u toho vysokou školu. A můj partner Lukáš má jako hasič vždycky po čtyřicetihodinové službě dva dny volna, takže se synem tráví hodně času. Ano, hodně se toho po narození dítěte změní. Člověk je také opatrnější sám na sebe, i když, jak je vidět, zranění se může přihodit vždycky.

Jaká jste máma? Jste ve výchově přísnější, nebo syna spíš rozmazlujete?

Myslím, že jsme celkově poměrně přísní, třeba na dárky hodně, protože nechceme, aby dítě žilo v záplavě hraček, se kterými si pak nehraje. Ale v některých věcech člověk povolí i kvůli sobě. Janek má svůj pokojíček, ale vždycky tak ve dvě ráno přijde a pak už zůstane u nás v posteli. Ale já si zase myslím – koneckonců se o tom hodně píše – že

Určitě bych nějakou dobu chtěla být jenom s dětmi. Myslím, že si i zasloužím mít nějakou dobu klid a nebyť pořád na cestách.

tělesný kontakt je pro děti nejdůležitější. A je to hezké, když je teď ještě mazlivý, což pak už třeba ve dvanácti letech nebude.

Jak se Janek projevuje pohybově?

Hrozně rád běhá, prostě pořád lítá, ale zatím k ničemu netíhne. Jinak ho strašně baví autobusy a trolejbusy. Pořád je malujeme a všechno je trolejbus, třeba i kus nějakého hadru. Děláme i extra výlety vlakem nebo jenom metrem, tramvají a on z toho má krásný zážitek, úplně mu září oči. Já jsem vždycky jezdila MHD, i vlaky mám ráda na rodinné výlety.

Jak se na takových cestách vyrovnáváte s reakcemi lidí na známou tvář?

Jak kdy, někdy mi to vadí. Třeba teď, když jsem zraněná a mám špatnou náladu, tak raději skoro nikam ven nechodím. Mně nevadí, když lidi pozdraví a mají zájem, ale horší je, když jenom pokřikují.

Již dříve jste řekla, že po druhém dítěti se už asi nevrátíte k profesionálnímu závodění. Je to aktuální hned po letošní sezoně?

Samozřejmě, že se to docela nabízí. Já to nerada takhle plánuju, protože člověk nikdy neví...

Jste připravená na proměnu z vrcholové sportovkyně ve „vrcholovou mámu“?

Já se na to těším. Navíc Janek už bude chodit do školky, takže to člověku zase trochu uleví. Určitě bych nějakou dobu chtěla být jenom s dětmi. Myslím, že si i zasloužím mít nějakou dobu klid a nebyť pořád na cestách. Ale jistě mi to dlouho nevydrží.

A co tedy plánujete potom?

Vůbec nevím, to je ještě moc daleko. Ale ono se to určitě nějak vyvrbí.

Olympiáda se letos koná v Jižní Americe, kde komáři šíří virus zika, se kterým se spojují množství případů poruchy vývoje mozku lidského plodu. Do jaké míry to berete jako hrozbu?

Trochu samozřejmě ano. Když člověk přemýšlí o druhém dítěti, tak ho to napadne. Ale

myslím, že zrovna tohle je mediálně zveličené kvůli olympiádě. Také se tam nechystám do tropů. Rozhodně z toho nejsem vystrašená.

Takže nepovezete tašku repelentů?

To je součást servisu, který dostáváme od olympijského výboru. Ten má pokaždé v dějišti olympiády velkou přípravu. Když jsem jela na první olympiádu v Aténách, tak měli s sebou i jakési vesty proti přehřátí, zkrátka počítá se se vším. Od toho jsou ve výpravě lékaři, aby se tím sportovci nemuseli zabývat. Můj úkol je dobře se připravit, abych 18. srpna hodila co nejdál, a ne se starat o komáry.

Jste vojenská sportovkyně a současně důstojnice armády, je to pro vás důvod k hrдостi?

Určitě ano. My jsme občas do toho vojenského života vtaženi, vždycky na podzim máme

HRDÁ DUKLAČKA

Na armádní klub i na české vojáky je kapitánka armády Špotáková pyšná. „Kdyby o něco šlo, tak bych byla schopna nasazení.“